

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 116/2022-110

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenej AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marek Hic, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 43 Ek 700/2020 z 30. decembra 2020, č. k. 43 Ek 700/2020 z 1. júna 2020 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozhodnutiami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd obe napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnila právo na náhradu trov konania vedeného ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola na strane oprávnenej účastníčkou tzv. starej exekúcie vedenej na základe poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré vydal Okresný súd Levice 23. augusta 2013 pod sp. zn. 3 Er 1129/2013. Exekúcia sa viedla na účel vymoženía pohľadávky sťažovateľky v sume 22 092,20 eur s príslušenstvom, ktoré okrem iného pozostávalo aj z trov právneho zastúpenia sťažovateľky v exekučnom konaní v sume 522,68 eur a jej trov v sume 24,48 Eur. Súdny exekútor vydal 12. septembra 2013 upovedomenie o začatí exekúcie, v ktorom bola povinnému oznámená vymáhaná pohľadávky s príslušenstvom vrátane iného aj trovy sťažovateľky v exekučnom konaní (tak trovy jeho právneho zastúpenia, ako aj trovy sťažovateľky).

3. Upovedomením zo 17. marca 2020 oznámil súdny exekútor sťažovateľke ako oprávnenej, že došlo *ex lege* podľa § 2 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“) k zastaveniu exekučného konania vedeného pod sp. zn. 3 Er/1129/2013 (ďalej len „stará exekúcia“).

4. Sťažovateľka podala 17. apríla 2020 opätovný návrh na začatie exekúcie podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK na základe pôvodného exekučného titulu. V predpísanom formulári uviedla, že si uplatňuje trovy exekúcie pozostávajúce zo sumy 16,50 eur (poplatok za nový návrh), a pod položkou tzv. iné trovy si uplatnila (spolu v sume 2 009,10 eur) náhradu trov vynaložených oprávnenu v starej exekúcii, a to poplatok za pôvodný návrh na začatie (starej) exekúcie v sume 16,50 eur, sťažovateľkou uhradené paušálne trovy exekútora v sume 42 eur a trovy právneho zastúpenia sťažovateľky v starej exekúcii v sume 1 419,94 eur vrátane dane z pridanej hodnoty.

5. Na základe výzvy okresného súdu na opravu vád návrhu (objasnenie spôsobu výpočtu trov právneho zastúpenia, pozn.) sťažovateľka doručila podanie z 27. mája 2020, ktorým rozšírila trovy exekučného konania na sumu 4 796,44 eur, ktoré špecifikovala tak, že tieto trovy pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku v sume 16,50 eur, z trov súdneho konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný v sume 2 770,84 eur, z trov právneho zastúpenia v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný v sume 1 419,94 eur, trov právneho zastúpenia v pôvodnom exekučnom konaní v sume 522,68 eur, trov sťažovateľky pri pôvodnej exekúcii v sume 24,48 eur (z toho 7,98 eur za notárske overenie exekučného titulu) a paušálnych trov starej exekúcie v sume 42 eur.

6. O tomto (opätovnom) novom návrhu na vykonanie exekúcie rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 1. júna 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že návrh sťažovateľky v časti vymoženía trov sťažovateľky v sume 589,16 eur zamietol. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že okresný súd vyhodnotil ako dôvodné uplatnenie náhrady súdneho poplatku za novú exekúciu a časť uplatnenej náhrady trov starej exekúcie (pozri bod 5). Návrh na vykonanie exekúcie v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala náhrady trov právneho zastúpenia v pôvodnom exekučnom konaní, trov sťažovateľky pri pôvodnej exekúcii pozostávajúcich z nákladov na notárske overenie, ako aj nárok na paušálne trovy ako nedôvodný zamietol, keďže tieto vzniknuté trovy súvisia s exekučným konaním zastaveným podľa ZoUNEK, v ktorom bolo vydané upovedomenie o zastavení starej exekúcie, a zároveň nejde o trovy sťažovateľky podľa § 199a ods. 1 Exekučného

poriadku v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Pokiaľ ide o nárok na náhradu paušálnych trov starej exekúcie podľa § 6 ZoUNEK, okresný súd konštatoval, že ich zaplatenie nie je nevyhnutnou podmienkou na podanie návrhu na vykonanie exekúcie, preto návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie v uvedenom rozsahu (v sume 589,16 eur) zamietol.

7. Sťažovateľka podala proti uzneseniu z 1. júna 2020 vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažnosť, v ktorej namietala, že si uplatňuje náhradu trov exekúcie oprávneného, ktoré platila v starej exekúcii, a v súvislosti s podaním nového návrhu len nárok na náhradu súdneho poplatku v súlade s § 9 ods. 3 ZoUNEK, ktorý o trovách oprávneného zo starej exekúcie nepojednáva, a preto na ňou uplatnený nárok v sume 589,16 eur vôbec nedopadá. Vztahuje sa na trovy právneho zastúpenia pri podaní nového návrhu, ktoré si sťažovateľka neuplatňovala. Poukázala na to, že trovy exekúcie netvorí príslušenstvo pohľadávky už uvedené v exekučnom titule, pretože vznikajú až po jeho právoplatnosti. Preto sú predmetom výkonu exekúcie na základe vydania poverenia na vykonanie exekúcie súdom aj v rozsahu trov exekúcie vrátane trov exekúcie oprávneného a oznámenia povinnému o výške predbežných trov exekúcie v upovedomení o začatí exekúcie, ktoré vydá súdny exekútor. Povinný má možnosť podať námietky proti ich výške. Následne súdny exekútor vydá exekučný príkaz na výkon exekúcie konkrétnym spôsobom vo vzťahu k pohľadávke vrátane celého príslušenstva aj trov exekúcie oprávnenej. Žiaden osobitný exekučný titul nepriznáva nárok na náhradu trov súdneho poplatku za návrh na začatie exekúcie, ako ani na náhradu trov právneho zastúpenia oprávnenej v exekúcii.

8. Vo vzťahu k náhrade zaplatených paušálnych trov exekútorovi sťažovateľka uviedla, že ide o zákonnú povinnosť na jej strane, ktorú si oprávnená po uhradení tejto sumy s poukazom na dôvodovú správu k ZoUNEK a doterajšiu rozhodovaciu prax ústavného súdu môže uplatniť ako príslušenstvo vymáhanej pohľadávky v novej exekúcii, pretože ide o náklady nevyhnutne vynaložené v súvislosti s uplatnením práva. Výklad zvolený okresným súdom považuje za ústavne neakceptovateľný, formalistický a popierajúci účinnú inštitucionálnu ochranu vlastníckeho práva oprávnenej, ako aj rozporný s jej legitímnymi očakávaniami a dôverou v právny poriadok.

9. Okresný súd napadnutým uznesením z 30. decembra 2020 zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu z 1. júna 2020 s odôvodnením, že sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení stotožňuje, poukázal na to, že dôvodová správa k ZoUNEK je na viacerých miestach nesúladná so samotným textom zákona a nemá právnu záväznosť (bod 34 odôvodnenia napadnutého uznesenia). V odôvodnení svojho rozhodnutia, ďalej reagujúc na námietky sťažovateľky, v podstatnom uviedol:

„... Pokiaľ si oprávnený návrhom na vykonanie exekúcie uplatní náhradu trov právneho zastúpenia v pôvodnom exekučnom konaní spolu s trovami oprávneného v pôvodnej exekúcii vo výške 547,16 eur a náhradu paušálnych trov starej exekúcie vo výške 42,- eur, musí exekučný súd konštatovať, že oprávnený nedisponuje spôsobilým exekučným titulom na tieto nároky. Táto skutočnosť je v rozpore s ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku, z ktorého bez pochybností vyplýva, že pre podanie návrhu na vykonanie exekúcie sa exekučný titul vyžaduje. Čo sa týka paušálnych

trov starej exekúcie, z ust. § 6 ods. 3 ZoUNEK vyplýva, že upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je síce exekučným titulom, avšak platí to len vo vzťahu súdny exekútor - oprávnený, ak by oprávnený dobrovoľne trovy zastavenej starej exekúcie neuhradil. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie však nemožno považovať za exekučný titul, ktorým by oprávnený v novom exekučnom konaní mohol vymáhať trovy starej exekúcie od povinného. Nezaväzuje k plneniu povinného (ktorému sa ani nedoručuje) a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Úhradou paušálnych trov zo strany oprávneného súdnemu exekútorovi nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu zo súdneho exekútora na oprávneného a nedochádza ani k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu z oprávneného na povinného. ZoUNEK v žiadnom ustanovení nestanovuje povinnosť inej osoby ako oprávneného platiť trovy starej exekúcie zastavenej zo zákona súdnemu exekútorovi, ani neobsahuje právnu úpravu, na základe ktorej by oprávnený mohol v prípade opätovného návrhu na vykonanie exekúcie uplatniť sumu zaplatených trov starej exekúcie vo výške 42,- eur ako náhradu trov nového exekučného konania, ktorú by bolo možné vymáhať od povinného. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie vo vzťahu k povinnému v tomto exekučnom konaní nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul podľa § 45 ods. 2 písm. 1) Exekučného poriadku, na podklade ktorého by bolo možné zo strany oprávneného podľa § 48 ods. 2 Exekučného poriadku požadovať vymoženú sumu vo výške 42,- eur od povinného v tomto exekučnom konaní. Oprávnený lak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov starej exekúcie od povinného.

... Oprávnený má však voči povinnému nárok na náhradu len tých trov exekučného konania súvisiacich s podaním návrhu na vykonanie exekúcie, ktoré exekučný súd uvedie v poverení na vykonanie exekúcie a ktoré sú účelne vynaložené (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Na základe uvedeného súd konštatuje, že právna úprava náhrady trov exekučného konania v súvislosti s opätovným návrhom na vykonanie exekúcie tak ako je obsiahnutá v § 9 ods. 3 ZoUNEK má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou náhrady trov oprávneného v exekučnom konaní tak ako je stanovená v § 199a ods. 1 v spojení s § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, v čoho dôsledku nielen paušálnu náhradu trov starej exekúcie vo výške 42,- eur, ale ani trovy starej exekúcie nemožno považovať za spôsobilé hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie. ZoUNEK neobsahuje právnu úpravu, na základe ktorej by oprávnený mohol v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie uplatniť trovy starej exekúcie (ani paušálny trovy exekúcie) ako náhradu trov nového exekučného konania, ktorú by bolo možné vymáhať od povinného. Ust. § 9 ods. 3 ZoUNEK pozitívnym spôsobom vymedzuje len jediný zákonný nárok na náhradu trov oprávneného v novom exekučnom konaní v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK, a to je náhrada za zaplatený súdny poplatok.“

II.

Sťažostná argumentácia

10. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti vytyka napadnutým uzneseniam ich arbitrárnosť a svojvoľnú aplikáciu práva. Nesúhlasí s interpretáciou § 9 ods. 3 ZoUNEK zvolenou okresným súdom, keďže ju považuje za príliš formalistickú a nezohľadňujúcu všetky skutkové a právne súvislosti veci. V tejto súvislosti pripomína, že dôvodom výkonu exekúcie je porušenie povinnosti,

a teda protiprávne konanie povinného. Zároveň pripomína, že judikovaná pohľadávka sa premlčí v lehote 10 rokov a premlčacia lehota neplynie po dobu súdneho konania o jej vymoženie. Aktuálna nemajetnosť povinného, ktorá sa plynutím času môže zmeniť, nie je dôvodom na odopretie ochrany vlastníckeho práva oprávnenej. Trvalú nemajetnosť povinného je možné riešiť vyhlásením konkurzu či osobného bankrotu, a nie popretím základných práv oprávnenej zastavením exekúcie a „prenesením“ trov exekúcie bez náhrady na oprávnenú.

11. V úvodnej časti obsiahlej ústavnej sťažnosti sťažovateľka vyjadruje polemiku s dôvodovou správou k ZoUNEK z hľadiska existencie legitímneho cieľa, za ktorý je deklarované odbremenenie súdov, pričom poukazuje na to, že zaťaženosť dopadá na súdnych exekútorov. Právnu úpravu ZoUNEK považuje za protiústavnú, pretože je náhlou a neočakávanou zmenou pravidiel výkonu už prebiehajúcej exekúcie, pričom v čase začatia starej exekúcie takéto pravidlá neexistovali (zastavenie konania pre nemajetnosť bez súhlasu oprávneného, pozn.). Poukazuje tiež na PL. ÚS 17/08, z ktorého vyplýva, že čl. 1 ods. 1 ústavy zahŕňa aj požiadavku na obsahovú a hodnotovú kvalitu právnych noriem, ktorá má zaistiť primeranosť použitého právneho prostriedku vo vzťahu k sledovanému legitímnemu cieľu právnej úpravy.

12. Inštitút zastavenia starých exekúcií sťažovateľka vníma ako pendant prerušenia exekučného konania, pretože podaním opätovného návrhu je možné „preklopiť“ starú exekúciu do novej so zachovaním účinkov zabezpečovacích úkonov súdneho exekútora vykonaných v starej exekúcii. Výklad zvolený okresným súdom podľa názoru sťažovateľky neberie v úvahu túto podstatu a zmysel nového návrhu a je tak v dôsledku prílišného formalizmu v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Sťažovateľka ponúka iný výklad, ktorý považuje za ústavne konformný.

13. Sťažovateľka poukázala na § 200 ods. 1 poslednú vetu Exekučného poriadku, podľa ktorého má oprávnený nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Na základe uvedeného boli trovy právneho zastúpenia a súdneho poplatku uhradené oprávnenou v rámci starej exekúcie trovami exekúcie. Povinnosť platenia (úhrady) trov má ten, komu trovy vznikli. Predbežné trovy exekúcie určuje súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie, proti ktorému povinný môže vzniesť námietky proti trovám exekúcie, o ktorých rozhoduje exekučný súd. Súd teda rozhoduje o trovách exekúcie len v prípade zastavenia exekúcie alebo vznesenia námietky povinného proti výške predbežných alebo ďalších trov exekúcie. O ostatných otázkach vrátane určenia výšky trov (aj oprávneného) rozhoduje súdny exekútor ako orgán štátnej moci určený na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Exekútor vymôže trovy exekúcie (vrátane trov oprávnenej) niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie. V rámci starej exekúcie boli sťažovateľkou uplatnené trovy už právom aprobovaným spôsobom „zahrnuté“ do vymáhanej pohľadávky (obsiahnuté v poverení na vykonanie exekúcie vydanom exekučným súdom a určené v upovedomení o začatí exekúcie ako predbežné trovy exekúcie oprávnenej, ktoré exekútor vyhodnotil ako oprávnené a následne vydal zo svojej úradnej moci súdny exekučný príkaz, ktorým nariadil už samotné

vymáhanie aj týchto trov oprávnenej) a práve tieto trovy si uplatnila ako príslušenstvo vymáhanej pohľadávky aj v novom (opätovnom) návrhu.

14. Ustanovenia § 9 ods. 3 ZoUNEK sa týka len náhrady trov spojených s podaním nového návrhu a vôbec nepovedáva o náhrade iných trov spojených s uplatňovaním a vymáhaním nároku oprávnenej. Inak povedané, vôbec sa netýka trov starej exekúcie. Uplatnená náhrada za trovy starej exekúcie vzniknuté oprávnenej, ako aj nárok na náhradu zaplatenej paušálnej náhrady trov exekútora vznikli pred podaním nového (opätovného) návrhu a nemôžu byť považované za nárok spojený s podaním nového návrhu. Aplikáciou § 9 ods. 3 ZoUNEK na spornú časť uplatnenej pohľadávky došlo k svojvoľnému aplikovaniu právnej normy, ktorá na skutkový stav prípadu nedopadá.

15. Vo vzťahu k zaplatenej paušálnej náhrade trov exekútora sťažovateľka uviedla, že jej vznikol nárok na náhradu týchto trov voči povinnému ako náklad zjavne súvisiaci s uplatnením pohľadávky, teda príslušenstvo vymáhanej pohľadávky, čo explicitne vyplýva aj z dôvodovej správy k § 6 ZoUNEK. Poukázala tiež na formulár pre podanie nového návrhu, ktorý v poznámkach k položke trovy oprávneného uvádza ako príklad tzv. iných trov práve zaplatenú paušálnu náhradu trov exekútora v starej exekúcii. Svoj právny názor sťažovateľka podporila aj konštantnou judikatúrou ústavného súdu (napr. II. ÚS 209/2020 a mnohé ďalšie), z ktorej vyplýva, že oprávnenému zo starej exekúcie nič nebráni podať nový návrh, v rámci ktorého si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky.

16. Okresný súd tak podľa názoru sťažovateľky konštruuje neexistujúci obsah právnych noriem, ignoruje (bez riadneho odôvodnenia svojho odklonu) judikatúru ústavného súdu, dôvodovú správu k zákonu, neprihliada na poučenie vo formulári a využíva v neprospech oprávnenej formalistický, izolovaný a nesprávny výklad, ktorý zasahuje samotnú podstatu a zmysel základných práv označených sťažovateľkou a nerešpektuje zmysel a účel zákona. Ide o ústavne neudržateľný prejav svojvôle a arbitrárnosti, neaplikovania platných a účinných právnych noriem na vec sťažovateľky bez zohľadnenia ich vzájomných súvislostí. Výklad zvolený okresným súdom považuje aj za extrémne rozporný s princípmi materiálnej spravodlivosti, pretože náklady spojené s náhlou a neočakávanou zákonnou zmenou pravidiel vymáhania pohľadávky by tak mal znášať v celom rozsahu oprávnený bez údajnej možnosti ich náhrady, teda ten, kto je poškodený už v dôsledku neplnenia exekučného titulu. Mechanizmus núteného výkonu rozhodnutí by tak stratil funkčnosť a štát by nezabezpečil reálnu a efektívnu možnosť uplatnenia práv jednotlivca priznaných mu právnym poriadkom.

17. Na základe uvedeného svojvoľného výkladu okresný súd svojím rozhodnutím obmedzil vlastnícke právo sťažovateľky, keď došlo k protiprávnemu úbytku jej majetku. Zároveň považuje sťažovateľka mieru svojvôle pri rozhodovaní za takú, ktorá už dosahuje intenzitu negatívne zasahujúcu do zdania sa nestrannosti súdu. Preto sa sťažovateľka domnieva, že došlo aj k porušeniu princípu rovnosti strán v konaní.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému uzneseniu z 1. júna 2020:

18. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

19. V rámci predbežného prerokovania návrhu na začatie konania ústavný súd dospel k záveru, že na preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu obsadeného vyšším súdnym úradníkom z 15. mája 2020 bol v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom príslušný okresný súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojich označených základných práv napadnutým uznesením okresného súdu z 15. mája 2020, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému uzneseniu z 30. decembra 2020:

20. Ústavnému súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že obsahovo rovnaká sťažnosť sťažovateľky, zastúpenej tým istým právnym zástupcom, a smerujúca proti postupu a rozhodnutiam okresného súdu v inom exekučnom konaní (v právne a skutkovo obdobnej veci, pozn.) bola ústavným súdom odmietnutá v rámci jej predbežného prerokovania uznesením č. k. II. ÚS 105/2022 z 2. marca 2022.

21. Ústavný súd, postupujúc podľa § 66 ods. 1 zákona o ústavnom súde, sa stotožňuje s právnymi závermi vyslovenými v jeho skoršom rozhodnutí č. k. II. ÚS 105/2022 z 2. marca 2022, preto dospel k záveru, že postačuje odkázať na skoršie rozhodnutie, ktoré obsahuje riadne odôvodnenie.

22. Ústavný súd na základe uvedeného dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým postupom a uznesením okresného súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavný súd odmietol podanú ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších nárokoch sťažovateľky uvedených v petite ústavnej sťažnosti stratilo právny význam.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu